

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

B & E. F. ifrån Kungl. Secreteraren Jonas Carl Linnerhielm,
til Fru Brigitta Eleonora Gjörwell och Fru Brigitta Louisa
Almqvist; dat. Elbetorp, den 16 Juli 1792.

innehåll:

Minnen af den ömaste Vänskap,
Taflor af den sköna Naturen, uppfylla
dessa begge Bref.

Min lilla Nådiga Syster.

Dina Bref hafva en förunderlig kraft. De bortaga genast
allt det missnöje man haft öfver en långvarig förlust, och själva
saknaden förvandlas til glädje. Jag har erfarit det, helt nyligen,
vid min återkomst från det vi här kalla Småland, då Ditt
gracieusa, länge väntade, ännu längre efterlängtade Bref
låg här för mig. Min Nådiga Syster, som ännu icke kun
hafva aldeles förgättit med hvad känsla jag njutit nöjet
af Des glada Sällskap, kan också lätt föreställa sig min fögnad
öfver et så kärkommet Bref. Om den kunde tecknas på papperet,
skulle den tillika innefatta min Tacksägelse lika liflig,
som jag känner min förbindelse och min erkänsla. Ötnöj
Dig nu, likasom närvarande, med den tillfredsställelsen, at hafva
gifvit Din vän glädje. Intet annat har kunnat något ögnublick
minska den, än kundskapen at tvänne så älskade Vänner
varit mig 18 mil närmare, utan at jag kunnat råta dem.
En lycka var det dock för mig, at jag ej fick Din gratieusa
utmaning til möte för än tiden dertil sedan var förbi.
Jag hade annars ägt begäret at få göra denna glada resa,
utan at kunna uppfylla det: Och min ömme sekret hade varit
dubbel, om icke min frånvaro gifvit ny styrka at omöjlig
heten af detta så glada möte. Vid min egen saknad gratu
larar jag så mycket högre, lilla Gustava. Jag inser lätt
hennes nöje: Och min Nådiga Syster gör mig en värderlig
gratie.

Collected
Gjörwellska

grace, om hon tuckade lämna mig en detaljerad och förtrolig under-
rättelse om sitt vistande i Norrköping. Låt mig i en utförlig relation
så följa Dig på hela resan. Låt mig vara med vid dina förtroliga
samtal med en Dotter, som ägt höjden af min tillgifvenhet. Du
ger mig derigenom et nöje, som Din fedras grace ej bör nekka, och
som jag skal weta både värdera och ackta såsom en verkelig vän.
Huru gamm Du lilla Gustava? Finns och frodig kan jag gissa: och glad
lärer hon varit utan mått. Men huru var sindal? Föruöjd, men
syftlofatt af 1000 Handels-affärer, hvilka förmodligen lika mycket
öccupera, som de ej roa honom. Lagg til dessa underrättelser äfven de
kundskaper och att hvad Du lofvade säga om lilla Perite Louise och hennes
sättet. ack hvad det är förtjusande at föreställa sig den! Låt mig
närmare höra den, och äm mera glädjas? Det måste vara soligt
at kunna tala om sådana barn, och min ädruka sön väntar sig
derföre både förlåtelse och fullgjörande. Det har frickrat mig at
Du ät mig skänkt en tanka från det ställe jag i Ditt sällskap afteknade.
Denna ritning är stund mina käraste. Den har ock tamligen lyckats mig
genom de kämpor som vid hvarje drag uplifvade mig: och det är för
obegripl. soligt at kunna minnas: i denna skugga hafva mina Vänner
följt mig, under dessa ökar har jag med dem gått lifrad af nöje, dessa
utgifter hafva vi tillsammans ägt; ur denna hydda har min vän hämtat
mig förfresningar, i denna dal hafva vi hvilat. På detta sätt äro en del
af mina ritningar min käraste Journal.

Litet mera än 14 dagar var jag och min Skelene Marie i Småland.
Det soligaste af allt var ledigheten från ontänka och besvär, hvilket
sjelf icke sällan gör dandllesnadens mindre glad än den borde i. Naturens
vackra sköte kunna smaka. Men hvar gifves en fläck eller en tidpunkt
utan sina mödor? Alt är underkastadt denna eller äm fröne olägenheter:
och lyckligt om blott hälft och lugn icke föras! Då detta senare icke kan
sublas, lider den fenna. Äfven Du, Vädiga syster, har varit et bevis deraft
men — nej jag tyfmar om denna saken. Det är nog at jag inom mig ömt
seklugat Din sjukdom, och jag behöfver ej påminna Dig om öfvervundne
plågor; eller ens säga den önskan som är ouphörlig hos mitt hjerte.

De förmåner Din älskade balle vunnit hafva högel. fögnat mig; men
det yppersta är at han är värdig den Nåd honom berifas? Men hvad är det
för en ny Lyfta han fått? Ärnar han sig icke til de Länder, där alla
måste söka önskar för alla besagnader? war graciös och hälsa honom
oändel. och äfven lilla Martin. Den lilla Marfven som aldrig skänker mig till.
och det som är ändå värre, at han aldrig tänker på at hälsa sin lille
tillgifne vän.

Min Helene Marie, förnöjd af Din ynnestfulla höghöfvet och Din godhet at vilja göra hennes bekantskap, ber mig reciprocera hälsningen på det ömaste. Det ser dock ut som ödet endast annat mig at lära känna min Nädiga Syfter och person. njuta Des ynnest. Om Du nu dömer mig till en lika lång bekantnad af Dref som sista gången; så minn mig dock stundom hos lille Martin eller när Du promenerar på den Strand, som så ofta varit stället för min glädje. Minns de ömhets-lurar som bekräftat min vänskap, och var vis på at den är lika evig med mitt hjerta.

Särväl! Glädje och Sällhet vare Din Lott! Särväl!

Lilla Söta och gracieusa Syfter Louise.

När min hemkomst från en kort resa in åt djupet af det bergiga Småland fick jag Lilla Dref. är det väl nödigt at säga huru kärkommet det var? Nej, detta var at träffa om varaktigheten af Din Vänskap, et tvifvelomål som jag ej kan fatta, efter som det strider emot mitt eget hjertas lyckligaste känslor. Men Du bör tillåta mig en beklagelse, at jag så föllan blir skriftel. höghöfvet: och om Du kan känna höjden af mitt nöje öfver Dina Dref, så kan Du också veta min bekantnad, när jag förgäves hoppad dem. At sjuklighet denna gången förö. Skat min förlyst är hvad jag ömst beklagar. Dock - kanske - och där har jag intet annat at säga än önska en snart återvunnen hälsa. Din öfriga sällhet med en älskvard man utgör min oenligt glädje. Sjelf lycklig af kärlekens band, dömer jag lätt om hvad Du njuter. Och himlen - himlen förerige Din lyckfärlighet!

Du frågar om jag varit på Svartsjö? Jo, tu är sedan med lille Martin och min Dref. Men förlåt om jag bekänner at stället ej så mycket fäspesat mig. Kanske därför at jag var där en annan dagtid och nedtrycket af varmen på en dämpet söndardag. Jag måste dock medge at Trägårderna har täcka partier och at somliga Boskuer äro rätt hyfliga. Men, än en gång, förlåt mig, och tro icke mitt tycke all för kinkigt; ty det är lätt möjligt, at om, ständigheterna bidrogs till det mindre glada ömdömet. Och det är visst at nöjet, nästan endast nöjet gör et ställe, icke blott mera kärt, utan mera vackert. Djurgården är det vackraste jag sett i Naturen. Jag söker ordslaken dertil och finner den - i åtrjutra nöjen. Det's huru roligt at, då jag skrifver Dig till, få ledas på ämnen, som i kvarje höghöfvet äro glada eller öm, och at af minnet om den döda Naturen direkt föras till en så liflig vän.

Lindhölm.

Lindholms. Refan — ack ja! den! — Men den dagen är förbi. Minnet,
iika starkt, varar evigt; och hvarföre skul det, midt i lifvets väl, väcka
en sligf fakkad?

Får jag proponera Dig resa til et vackert ställe, för berg jag om et besök
på Rosensberg. Jag tror at det skal öfverträffa Swartjö, ehuru nogligerad
det nu några år varit. Deläget på en af Mätarens vackraste Stränder,
har det varit lätt at där underkijelpa Naturen. Men blund hennes
egna Skönheter önskade jag hält få visa Dig Major Råberghs ägendom
Ädmanäs i mitt grannskap. Den är aldeles förtäfflig, än vandrar
man på ofanteliga ängar, som utgjöra de skönaste Amphitheatrer,
omgifne af lundar utaf dock och flera vefliga trån. Men man behöfver
icke söka fädana fält. Man har på hvar äng många: altid vackra och
varierade. En klar å ferpenterar på dessa rika ängar, som boskap uplifvar.
än går man i de prägtigaste skogar; än vid en fljörn strand, där man
antingen ser det väl bebödda Öland eller, öfver en mängd Holmar,
det öppna Skapvet, där ögat finner ingen gräns. Föreställ Dig härvid en
mängd af Skopp och en hop olika byggnader på landet; så torde Du
äga en mängd af Saflor. tek! om jag en gång fick visa Dig detta
härliga och — min Guds! i denna Skule vänskapen erfatta hund
i pragt och fägning brifter.

Kärlöningar från min Helene Marie har jag til Dig så många,
at jag måst hrara dem til flut, för at ej uppfylla hela Brevet.
Min Compliment för Din älskade Almqvist måste Du ock framföra.
Hans Vänskap är mig kär: dubbelt sedan den så nära förenas med
Din, hvilken jag omig för altid utbeder. Och jag är vis på at Du ej
nekar mig det nöje jag altid kändt och evigt känner at vara
Din vän.

J. C. L.